

БРАВ КЕНІГСБЕРГ, ШТУРМУВАВ ПІЛАУ...

Двома медалями «За відвагу», медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр», «За взяття Кенігсберга», орденом Червоної Зірки та багатьма іншими нагороджений М.Ф. Демчук з Синьова. Він воював на І Прибалтійському, III Білоруському фронтах, брав Кенігсберг.

А народився Микола Флорович у Федорівці. Ріс в багатодітній сім'ї. Закінчив чотири класи початкової школи. Далі вчитися не було можливості, тому з 12 років працював на поміщика Ясинського.

Коли почалася війна, разом з іншими односельчанами ледь не вивезли в Німеччину. Чудом залишився вдома, хоч і довелося працювати на німців — прокладали дорогу по трасі Самостріли — Синів. Бачачи, що Микола не підкоряється, фашисти хотіли його розстріляти. Але знайшлася людина, яка врятувала життя.

Вже після визволення району через військкомат його викликають в Рівне. Йшов пішки. Збір проводився на вулиці 17 вересня. Звідси всіх відправили в Здолбунів, потім — у Київ і зрештою — в Банне Донецької області, де формувалася запасний 168-й полк.

Першого травня прийняв присягу і разом з іншими солдатами та двома рідними братами Іваном і Василем прибув у Великі Луки Калінінської області. На пересильному пункті всіх розібрали для поповнення армії. Брати Демчуки потрапляють в 292-й полк 115-ї стрілецької дивізії (Холмська Чер-

вонопрапорна) і зараховуються в 120-ту мінометну батарею.

Проте поширилася чутка, що неподалік двоє родичів разом зі зброєю перейшли на бік німців. Тож Миколу, Івана та Василя посилають на різні бойові позиції. Миколі довірили 76-міліметрову гармату. Нелегко було артилеристам встигати за піхотою. Не раз наздоганяли кулі. Дві такі вцілилися. Перша — біля озера Чайка. Відтак потрапив у госпіталь, де пролежав майже два місяці.

А після другого поранення вже не міг піднятися, його винесли з поля бою жителя Івано-Франківська В.С.Вінтонок та москвич О.Г.Щоголев. Знову шпиталь...

Побачили б ви лице Миколи Флоровича — все в шрамах. Адже куля пройшла двічі через голову. Скільки здоров'я, крові втратив! Які муки витерпів! Але йому потрібно було жити, і він вижив. З 6 по 9 квітня 1945 р. бере участь у штурмі Кенігсберга, пор-

того міста Пілау.

В порту, коли німці хотіли висадити десант, при участі М.Ф. Дячука був затоплений човен. Про це писалося в дивізійній газеті у статті «Про подвиги сміливих». Командир полку вислав цю статтю рідні Миколи у Федорівку.

Війна... Вона завжди залишилася в спогадах Миколи Флоровича: нуртує серце і душу. Споминами фронтовик ділиться на зустрічах з ветеранами в місцевій Синівській школі, куди його часто запрошують. А в 1983 році він їздив у Москву на зустріч з однополчанами. Запрошували його і в Крим, до Алушти.

Так сталося, що через 38 літ старий солдат зустрівся і з Олександром Ігнатовичем Шоголевым, саме тим бійцем, який виніс його з поля бою, врятувавши життя. Має зв'язки і з іншим своїм рятівником — Василем Семеновичем Вінтоном.

Що ж, лишається тільки низько поклонитися і щиро подякувати цій шанованій, чемній людині з добрим серцем. Живіть ще довго, Миколо Флоровичу. Нехай Вам Бог здоров'я дає.

Надія РОМАНЧУК,
жителька с. Синів.